

Farkas Arnold Levente versei

jézus neve arra tanít
ezen a világon hogy a tö
kéletes képmás képmása
szükségképpen tökéletlen
mint ahogy arra is megt
anít jézus neve ami az eg
yetlen tökéletes név hogy
a tökéletes képmás neve
mellett minden más név
névtelen. jézus neve a ha
jnal és jézus neve a fén
y. jézus neve a jó föld ha
a bűnös szíve a kert és
jézus neve termi a bűn
bánat virágait. jézus nev
e az árnyék neve jézus n
eve a feltámadás testének
illata. jézus neve az ang
yal aki jézus neve helyé

az árnyék neve tes
temhez tapad. nem v
agyok érzés támaszd fe
l magad. a feltámadás
teste egy este. a halhat
atlan lelkét kileste. a m
adártetem a lélekre l
ép. ha van neve is úgy hí
vják árnyék. a szerzete

ne legyen se bűn se bűn
tetés erre megfordultam
hogy megnézzem ki szól ho
zzám. akkor láttam a vize
t a felhőknek különleges f
ormája volt egész éjjel nem
esett megannyi szín lakozott a
felhőben. hasonlított az idő
re a kezdet és a vég homloká
n halott betűk a negyedik n
apon a legnehezebb a negyedi
ken. a feltámadás illatát hor
dja a szél illatos madártetem
az árnyék neve halott testeden

mint egy hasonlat teste
olyan a név a szeretet n
eve versbe nem való. ár
nyéket vet az igazság aho
gy a szikla és a kegyelem
. hálót foltoz a halál a h
ála ingét a feltámadás m
ert olyan az élet mint a
meghalás. elfogynak a név
betűi a harmadik napon.
amikor a legnehezebb a bű
n szava. a lélek illatos m
adártetem nem törődik a
szóval az igazság neve jézus

Szénási Miklós

Jó lenne végre indulni

Az asszony nagy batyut cipelt a hátán, görbén ment, húzta maga után a gyereket, a kopasz meg éppen rágyújtott, nem is látta őket, mert a kapunál, a betonkerítés mellett a füst elvakította egyetlen pillanatra, de ez éppen elég volt, a kopasz leengedte súlyos kezét a tövig vágott körmökkel, és közben majdnem elsodorta a kicsi barna lányt. Az ordítani kezdett, mint akibe kést döftek, keserves könnypatak indult útjára szeme sarkából, az anyja meg, a sovány és rekedt anyatigris ordítani kezdett a férfival, meg akarja tán gyilkolni ezt az ártatlant, de a kopasz rutinosan nem ellenkezett velük, hanem lehajolt, megsimogatta a cigánygyerek fejét és annyit mondott, sajnálom, kicsim, véletlen volt, tudod, a hangja szelíd és tompa volt, de a szeme fenyegetően villámlott, nem vettelek észre, mondta, és hozzátette, ugye már nem is fáj. Erre aztán nem lehetett mit mondani, az asszony annyira meglepődött, hogy még pénzt is elfelejtett kérni a fickótól.

Adott volna, kérdezte Lapics, akinek nagyon tetszett ez a kis történet, mi meg nem esik ezen a piacon szombaton. Gelányi rázta a fejét, szerintem nem, azért az túlzás lett volna. Volt vagy két méter magas ez a pasas, hozzá legalább száz-százhusz kiló, ha rátüsszent a cigányokra, elszállnak, mint a varjútollpihe, nem is értem, miért állt le udvarolni nekik. Itt fogunk parkolni? Lapics úgy látta, egészen sok hely van azon az oldalon, de Gelányi rázta a fejét, menjél még tovább, ide az ukránok állnak, mi a következőnél fordulunk be, az kétszáz forint és addig állsz itt ennyiért, míg nyitva a hely, mikor zár, kérdezte aggodalmaskodó képpel Lapics, majd délután kettőkor vagy háromkor, nyugtatta a barátja, addig meg mi már régen hazaérünk, legalábbis reményeim szerint, ha nem mégy neki valakinek az úton, vagy nem állsz le csajozni a 4-es mellett, amire nem sok esélyt látok, ahogy elnézlek, mondta és roppant jól szórakozott, Lapics Gabiért sosem akartak mérget nyelni a nők, görbe volt a háta és az orra, a fogait pedig hagyta sorra elfeketedni, nem sok mindentől félek, mentegetőzött, ha kérdezték, de ha megszólal a fűró, a világból ki tudnék menni akár négykézláb is, nemhogy a rendelőből. Hátul találtak helyet, előző éjjel eshetett, még nagy pocszolyák terültek az útra, fél nyolc múlt, mondta Gelányi, jó időt futottunk, nézd csak, mutatta Lapics, igazad volt. Elég messze lehettek tőlük, de azért jól látták a hadonászó férfiakat, meg arról fúj a szél is, hallották, hogy az egyik Erdélyt emlegeti, nem otthon vagy, iskolázta a másikat, akiről nem tudták, mi bünt követett el, de a végére a dühös szónok odaköpte, szaros román, és alig bírták lefogni a társai. Ennyit erről, bölintott Gelányi, nézzél majd szét az úton, mert itt mindig jönnek, a városból is, Tokaj felől is, mintha szombaton a fél világ ide készülne. Hogy nem képes azt mondani a polgármester, hogy fessenek ide zebrát, kérdezte Lapics, ugyan már, az nem jár ilyen helyen. Nézd meg, a korlát tavaly nem volt még, ha nem akarsz elmenni addig, mutatta, meddig, akkor itt kell kerülgetni a kocsikat, és reménykedni, fog a fékük.

Hosszú kerítés mögött feküdt a piac, Gelányi szerint ez a kelet legnagyobb bazára, ilyen kágéesté-piac nincsen sehol, hiába mégy tovább, okosította Lapicsot, Záhonyban sincsenek ennyien, ez csak nagyobb város, hozzánk meg tovább legfeljebb azok jönnek, akiknek arra van dolguk, meg a viszonteladók, de azok hétkor már fordulnak is haza, azért kerül otthon minden annyiba, amennyibe.

Azt nem értem, mondta Lapics, hogy ilyen dagadtak ezek, miből telik nekik bármire, amikor már a harmadik árusnak intettek, nem kérnek cigit, nézd meg, életerős férfiak és nők, gyártják a gyerekeket, tartják a kezüket és nem dolgoznak, a biztonság kedvéért megtapogatta a tárcáját, és oldalba bökte Gelányit is, vigyázzon, itt lopnak, súgta, ezek nem törődnek veled, lesz-e nyugdíj és mennyi, a legtöbb tán meg sem éri, úgy van az jól, mondta Gelányi, annyian vannak, csak azt nem értem, ha nincsen munka, nincsen pénz, miből telik nekik nagy mercedeszekre meg a vastag aranyra, komolyan kérdezed, kérdezett vissza Lapics, nem emlékszel, hogy annak idején is mi volt, te vártad türelemmel, hogy utalják végre a lakást, ezeknek meg házat épített az állam, aztán az már más történet, hogy felszedték a parkettát tüzelőnek, mikor vége lett a nyárnak. Gelányi jót mulatott ezen, és amikor a csapágygyárban kiadták az igazgatónak, hogy vegyen fel száz hadházi cigányt, mert kell a statisztikához, arra emlékszel? Hétfőn jelentkeztek, kaptak védőruhát, pufajkát, bakancsot, ebédjegyet, másnap meg vagy kettő ment be összesen dolgozni. A rendőrök hiába szirénáztak, ahányan voltak, annyifele futottak a határba, mikor intézkedett volna az igazgató elvtárs, csak úgy ugráltak át a kerítéseken, a pufajkákat és a bakancsokat meg a bizományi áruházból szedték össze később a zsaruk, oda vitték be szinte az összeset. Ennek az időnek vége, mondta Gelányi, nem kellene sehova, ma már nem úgy van, hogy csak a fizetést kell felvenni, aki nem dolgozik, mehet, dolgozni meg az kell, legyintett erre Lapics, aki fiatal. Meg aki ért valamihez, csóválta a fejét Gelányi. Azért nézd meg, intett a játékterem felé, ahonnan ömlött kifelé a zene, kék a szeme, dübörögte a basszus fölött magas hangon valami lakodalmas rocksztár, ott támasztják a pultot, látod, hogy dobálja az aprót az az apró fickó, ahhoz nem kell iskola. Lapics méltatlankodva mondta erre, látod, ha meg így beszél az ember, azt mondják, rasszista, azért én azt mondom, nem szeretném, ha az lenne, mint Jászban, tudod, hogy az unokáimat kötelezze az állam, járjon cigánygyerekekkel, akik vagy elveszik az uzsonnáját vagy nem, és esetleg nem az összes szünetben verik el, azt azért csak megnézném, melyik miniszter vinné oda a maga kölykét, ugyan már, aki nem látott még romát közlőrlől, az azt mond, amit akar, hülyeséget beszélni bárki tud, nem kerül az semmibe. És azért nézd meg, folytatta, hogy egyezségre jutottak, merre kezdjék a piacot, ha választás van, számolnak velük a politikusok is.

Mit akarsz venni, kérdezte Gelányi, és előhúzta a maga listáját, de mire Lapics szólhatott volna, máris sorolta, nekem kellene majd cipő a kertbe, szalmakalap, mert az előzőt mechanikailag megrongálta a mocsok kutya, kint hagyta az asszony a padon, a szél meg elvitte, kapott is érte, aztán édesség, az unokáknak, tudod, az ukránok hozzák, nagyon finom, ezt ajánlom neked is, milyen édesség, kérdezte Lapics, romlott keksz meg csoki, amiben kakaó sincsen, nem félsz élelmiszert is venni, ki tudja, hol és miből, milyen körülmények között készítik, tudod, mi van Kijev környékén is, amióta Csernobil majdnem kifüstölte Európát, nekem komoly félelmeim vannak mindennel szemben, amire ezektől jön, Gelányi nevetett, ne viccelj, mondta, attól nem félsz, hogy a fejedre esik a szomszéd-asszonyod cserepe, ha kilépsz a kapun, elárulom neked, hogy nem az ételtől kell reszket-

ni, talán emlékszel még, amikor hazahúzott a dicső szovjet hadsereg és aztán hipp-hopp, szétesett a nagy birodalom, akkor volt csak nagy piac, lehetett mindent kapni, akkoriban még gépfegyvert, tankot és katyusát is loptak, és megesett, hogy valahol a vadregényes távoli tajgán vagy tundrán két-három dobozka uránt táskájába rakott valami ügyes kereskedő, aztán vonatra szállt és vitte eladni nyugatra. Lapics közbevágott, szerinted kinek kellene urán, kinek, mit gondolsz kik robbantgatnak a reptereken, vágta hátba Gelányi, hol élsz te, hát az arab meg az izraeli terroristáknak, és képzeld csak el, mi lett volna, ha te arra a vonatra szállsz fel, amin ez a fickó megy Bécs meg Párizs felé? Ūl a fickó a vonaton, jön át a határon, és megy tovább Bécs felé, te meg mondjuk pont arra a gyorsra szállsz fel otthon, amin ez is lógatja a lábát és szívja a mahorkát, nem is egy fülkében vagytok, én nem dohányzom, jelentette ki önérzetesen Lapics, így van, bólintott a barátja és mutatta, ezen a soron menjenek, mert ez az ukránoké, de elég közel kerülsz hozzá néhány órára, hogy az a sugárzás, ami a táskájából árad, kicsináljon. Néhány nap, és már jelentkeznek is a tünetek, csak nézed, hogy teli hajtincsekkel a fésűd reggel, a sugárzás ilyen, nem válogat, kész, ennyi voltál, függöny. Lapics megborzongott, Gelányi meg nevetett, látod, ha ettől nem mentünk a Tiszának, az édességüktől ugyan mi okod lenne rettegni, már nem olyan, mint régen, hogy ami onnan jött az használhatatlan vagy borzalmasan néz ki, ez az, látod, ha nem ilyen betűk lennének rajta, nem elférne a teszkóban meg a kóraban is, ugye milyen jól néz ki, csak ez nem annyiba kerül, hanem, nézte, de nem volt ár, mennyi, kérdezte a nőt, aki kifilt evett és műanyag pohárban rázogatta a kávéját, hatszaz, intett teli szájjal, sok, mondta Gelányi, adja ötért, nem lehet, az nekem már nem jó, mondta a nő, Gelányi legyintett, akkor majd jövőre, Lapics csak nézett, ez a cukor hatszáz, az sem sok érte, bolond vagy, hogy otthagysz, ez elvi kérdés, mondta Gelányi, ötöt ér, két hete annyi volt még, és az nem zavar, csodálkozott Lapics, hogyha te nem veszed meg, viszi más, más sem viszi, jött a gyors válasz, nem fogják tudni érvényesíteni ezt az áremelést az ukránok, ez a nő is majd megunja és úgy dönt, ha nem szeretné hazavinni, adja olcsóbban, mikor, kérdezte Lapics, mikor harangoznak, miért reggel jöttünk akkor, förmedt rá erre Gelányira, Lapics hagyományosan nehezen ébredt, ez volt a baja egész életében, amióta befejezte a szakiskolát mindig hatra járt, de éjfél előtt ritkán hunyta le a szemét, hiába szedte a gyógyszereket, most már vége ennek a kutyavilágnak, magyarázta, ha dicsérték, mennyivel jobb bőrben van, mint mikor dolgozott, otthon ez vagy kétezer lenne, értetlenkedett tovább és közölte, visszamegy, annyiért nem hagyja ott, ne menj, mondta Gelányi nyomatékkal, majd lesz még annyi, csak győzzed venni meg vinni. Tudod mit nézzél majd, tette hozzá, figyeljed csak, van-e barna zománc. Zománc? Festék. Hova? A kerítésre, hátra. Tavalý, meg azelőtt is nem volt rá érkezésem, ezek meg, ez a Marika, akitől a házat vettük, az nem tudom, kivel és mivel csináltatta, de olyan, akár a száraz fos, kopogtatja az eső és veri le nagy levelekben a festéket, ha másutt barna, itt sem akarok nagyon eltérő színt, ilyenkor nem látszik, mert ott nő előtte a kukorica és a dísznád, de télen bámulhatom, meg a rozsdá, biccentett Lapics, az sem használ neki, ha szétmarja, így van ez, egyeztek meg.

Három atléta ezer forint, kántálta egy alacsony barna férfi a szélső sor végén, most érdemes, ilyen nem volt, nem lesz soha, kicsi, mondta Gelányi, szűk, és a zokni, bökte meg Lapics. A zokni nem tűnt rossz vételnek, hátán Ronaldino felirattal tíz-tizenkét éves fiúcska kínálta, kezében néhány zörgő csomag, húsz pár ezerért, húsz ezerért, mutatta, de Gelányit ez sem hatotta meg. Ott lesz, intett és húzta maga után a barátját. Csör-

gő cukor, olajzöld kölnisüvegek, csavarhúzó és műanyagpalackos sörök társaságában tényleg volt festék. Öt literes, kérdezte Lapics. Az, mondta Gelányi. Letérdelt, nézte, mi lehet a dobozra írva. Lapics addig a szomszéd árus köré gyúlt asszonyhadat bámulta. Csupa öregasszony, ócska szatyrokkal, add már ide nyolcért, ha viszem mindet, mondta az egyik a hasonló korú nőnek, az rázta a fejét, de hát úgyis mindig hozzád jövünk, próbálkozott tovább ez, Lapics soha nem bírt igazán alkudni, ha Katival volt ilyen helyen és az fele-, meg néha harmadát mondott, szíve szerint már fordult is volna, ne lássák, hogy együtt vannak, rosszul volt, ha az árus háborogni kezdett, mit képzelsz az asszony, egy forintért ezt a tojást, nem verébszar ez, menjen, ne fogja itt előlem a napot, aztán valahogy Kati mindig olcsóbban kapta, mint más, ehhez is érzék kell, gondolta Lapics. Mivel kell higítani, kérdezte Gelányi a maga árusát. Semmivel. Ez már így jó, mondta az. Gelányi gondolkodott, ezzel nem sokra megy, akkor úgy kérdezem, nyögte ki végül olyan hosszú csend után, hogy Lapics szeretett volna kicsit távolabb kerülni tőle, ha maga festene vele, mivel mosná ki utána az ecsetet. Benzinnel, mondta az árus, és van még belőle, nincs, ez az utolsó, Gelányin látszott, hogy nagy dilemma elé került, végül úgy döntött, jön erre máskor, ennyiért akkor is lesz.

Lapics gyomra nagyot kordult, mikor a büfé mellé értek. Szereted a kínait, kérdezte Gelányit, nincs az a pénz, rázta a fejét az, tudod, mikor eszek én ebből, pedig nem néz ki rosszul, próbálkozott Lapics, egyél, ha akarsz, mondta Gelányi, ha akarod, akár azt is megbeszélhetjük, hogy majd találkozunk itt, de engem egyszer a piaci hurka nagyon kicsinált, mi volt, semmi, de nem sokon múlt, akkor vonattal jöttem, és alig bírtam kivárni, hogy induljon már, mert tudod, ki fog az állomáson fizetni a budiért, csak akkor jöttem ki a fürkéből, ha állt a szerelvény, meg amikor a kalauz jött, hogy van-e jegyem, teljesen kitakarította a beleimet, vagy túl zsíros volt, vagy az ördög tudja, mi lehetett benne, de két napig fostam, azóta sehol ilyen helyen nem szoktam enni, nekem sem csináltál túl nagy kedvet, mondta erre Lapics. Cipőket merre nézzünk? Majd a szomszéd sorokban, először fussunk keresztül, amit látsz, nézd meg, mennyi, és ha nincs másutt olcsóbban, ide érdemes visszajönni a kínaiakhoz. Ezek is jók, ennyiért nem kapsz máshol semmit.

Végül Gelányi talált festéket, igaz, valamivel többet kért érte az kissé ferde szájú orosz, aki mintha most szabadult volna a fogorvostól gyökértömés után, de nála volt annyi doboz belőle, amennyi kellett, ez még jó lesz tartaléknak akkor is, ha majd újra neki kell futni, mondta Gelányi, nem mintha másra sem vágnék, mint hogy előlről kezdjem a mázolás, de egyszer úgyis neki kell ugrani rendesen, fogom a flexet, és azzal vasig lemarom, aztán kenek rá alapozót, hagyom száradni és utána jöhet az első, aztán meg a második réteg, hogy tartós legyen, mert különben ha nem így csinálom, a hajszálerekben a víz lemeleg, beeszi magát mindenhova, és a végén megint szétmarja a rozsdát, megint lelöki a festéket, én meg felakasztom magam. Jó, hogy itt vagy, vigyorgott, mikor Lapics felajánlotta, szívesen átvesz tőle pár dobozzal ebből a csodazománycból, nem zománc, intett Gelányi, hanem olajfesték, ebben még van anyag, gondolhatod, hogy a Szibériába zakatoló vasúti kocsikat nem olyan szarral kenik le, mint amilyeneket itt adnak a barkácsáruházban, rá van írva a dobozra, hogy környezetbarát, meg készült az unióban, és amikor megkérdezed az eladót, szerinte meddig tart ki, azt mondja, tíz évig is talán, de az mesebeszéd, mindegy, hogy német vagy kínai, ezek kispórolnak mindenből mindent. Aztán hogy megint átvirgódtek az úton, ahol továbbra sem csillapodott a forgalom, és elindultak a sorok között, Lapics előbb fehér lett, aztán vörös, Gelányi kivételesen nem viccelt vele, olyan ször-

nyen nézett ki, ahogy kapkodott a levegő után. Mi van, szédülsz, kérdezte ijedten, nem is nézte, hova teszi a szatyrokat, megragadta a barátja karját, nem, dehogy, rázta a fejét Lapics, a hangja, mintha a síron túlról kongott volna, mutatta, ott kellene állnia, de autónak nyoma sem volt a parkolóban, Gelányi is csak nézte, itt volt az oszlop meg a kerítés között, aztán ahogy közelebb lépett a dróthoz, elkáromkodta magát, a frászt hozod rám, hát ott van, csak kettővel ezután. Lapics olyan boldog volt, hogy azt mondta, a következő Loki-meccs után ő fogja a Gelányi sörét fizetni.

Délre tényleg otthon voltak. Lapics felesége káposztát töltött, ehhez nagyon értett, ujjnyi kis fejeket gyártott, nem savanyú, hanem édes káposztából. Amikor az ura csengetett, éppen telefonált, és annyira gyászos képet vágott, mikor ajtót nyitott, hogy a férfi inkább szóba sem hozta, hogy majdnem infarktust kapott, annyira beijedt, mi lett volna, ha nincs meg a kocsis. Nem ért az már túl sokat, de nekik igen, ha nincs, egyhamar nem fognak tudni másikat venni, Lapics nem szeretett hitelbe költekezni, amíg mi élünk, mondta néha trágár vigyorral a képén, addig ez elmegy, a teszkóba meg a lidlibe (így mondták, ez volt a nagy közös családi vicc: lidli) ezzel is el lehet gurulni. Nem fogok a bankoknál könyörögni, hogy a fele nyugdíjat kocsira verjük el, mondta, mikor az asszony sóhajtozni kezdett, milyen jó lenne egy rendes autó. Ez városban is hat-hét litert eszik, nincs negyven literes a tankja, három hónapot simán kibír ennyivel. Mi van, kérdezte a férfi, ki hívott. Megint nem jönnek, mondta az asszony szomorúan. Most hívtak, nem is ő, hanem a felesége, mert éppen csinált valamit a szobában és tiszta olaj volt a keze, vagy mi, hogy ne haragudjunk már, de várják őket a régi szomszédok a kertjükbe, nem lehetett erre nemet mondani, és szóltak volna már tegnap este is, de akkor későn jöttek haza, az unokák meg elfelejtkeztek telefonálni, pedig azok is tudták, mi lesz, és most azzal csörögtek ránk, hogy hátha nincs még késő. Mi a francot fogunk ennyi káposztával csinálni, fakadt ki az asszony. Lapics vállat vont, majd lefagyasztasz belőle, a többit megesszük. Ma szombat van, szerdáig nem lesz semmi baja. Főztél bele szalonnát is, kérdezte, és elképzelte, milyen lesz a megdermedt, puha kolozsvárit vágni a tányéron, eszik hozzá foszlós kenyeret, mert ebben nem hajlandó alkudozni, nem baj, ha van még a másikból, ehhez újat szeg meg. Hogyne, törölgette a szemét az asszony. Lapics beült a tévé elé, elő sem jött, míg el nem készült a káposzta, csendben ettek, aztán a felesége feltette a kávé, négy evőkanál cukrot lapátolt a kiöntőbe, mindig úgy főzték, hogy maradjon másnap reggelre is valamennyi. Az asszony ekkor közölte, meggy mosogatni, Lapics bekapcsolta a tévét, álmos képpel váltogatta a csatornákat és amikor sehol nem talált semmi jót, arra gondolt, még hetet kell aludni, hogy jöjjön Gelányi, és azt mondja, jó lenne végre indulni meccsre. Azt a pár napot csak kibírom valahogy, gondolta Lapics, és lehunyta a szemét.

Tóth Kinga

békülő

na most jó a békülő
most lesz a borulás
azt mondja megbocsátott
igazán ezután úgy gondolja
nyájas lesz nem sokáig
csak az első beszélgetésváltás
fesztelen mert nincs nála a könyve
most lehet már bunkó
gátlástalan és kegyetlen mert rég
nem kellene itt lenni máshol a helye
igaza lesz és izgalom meg nem
másik a város nem jár trafikba sem
vele

kapcsolat

-1-

színes fonalak
többször is direkt rá néz
oda fordul

összefonva alul

egy szúrás
valami más lett elindult
kiújult a méhszájseb

de csak mikor közelebb hajol
hevernek egy párnán

nem haj fonal sok színes

vagy terhes

-2-

ez nem normális ez hogy

rohan az ablakhoz még
koldulni és
szorong helyette emészt és

legyen a mi az együtt több

mikor becsukódik a bejárati ajtó

amíg nem nyílik vár

gondolkodik hogy

kelljen

-3-

most akkor hogy van
a kiköpött gyerek
ösztönösen elmenekül
mikor már nem tud
facsarni többet

a vidékkel
konceptióba nem férő
kiteríti magát és

újra haza

Fenyvesi Orsolya

Illusztráció

vízfestékvörös róka rohant előttem át
és zöldbe borította lélegzetem lombjait de
fekete az éjszaka törzsét mintha hangyák lepték volna el
fényes mint a papír
az elfelejtett mesekönyv lapjain

a róka fut, lohol és lóg a nyelve a feketébe
szakad bundája vöröse

az égve hagyott lámpák fénye
távozik a fürdővízzel

és borzolja a róka szőre a szelet
hogy egyre hangosabban zúgjon
testem vörös tengere

hajnalra lompos farkam hullámozása
fektet majd a csönd partjára
hamarosan hazaérek

Ostya

Mondjam, hogy az elmosogatott napok tükröződő felületein
olyan tisztán jelentél meg, mint egy középkori Krisztus?
Talpad alatt víz, hátad mögött csillagok.
Vénséges vén sziluett. Ismerlek.

Ösztönösen, ahogy a porszemek
a fény-árnyék örvénylésben
megfeszülnek, megtestesülnek.
Mert por és hamu nem lehetsz.

Szomorú vagy, mint Jeruzsálem.
Olajfák sarjadnak elhullajtott szavaidból,
de éjjel ablakom lecsorgó üvegén az eső
gótikus templommá szentelte szobámat.

Álmomban csokoládé voltam,
vérré olvadtam nyelveden.
Jézusról beszélek, és az áldozás
feltétlen odaadása egyértelmű, értheted.

Vagy írhatom azt, hogy tűz és pokol a te neved.

Tóth Laura

Lekvár

Lekvárt veszek le a polcról. Nehéz kinyitni, késsel pattintom fel a fedelét. Idilli lekvár ez, a nagymamámra emlékeztet. Idilli nagymama volt ő is. Belemártom ujjamat, a plattyanó cseppet gyorsan elkapom nyelvem hegyével. A nagyinak nem örülne, malackodás, mondaná.

Idilli házban lakott a nagyapával. Később a nagyapa nélkül. Fehér falak és szürke zsindegy homálylott már messziről, amikor sétáltam feléjük. Dongók és más apró állatok éltek teljesnek hitt életüket az udvaron. Savanykás, meleg illattömb a lakásban, a kebleihez szorító otthonka már tele ragacsos foltokkal. Friss kenyérre kenve várt a kóstoló.

Meséskönyvek felé tornyosult, hangja nem recsegett, de mély volt, mint amilyenek a kutak hittem a kertben. Mérleg nélkül tudta, mennyi húsz deka cukor, én meg azt tudtam, hogy ez egy különleges képesség. Virágot vittünk a temetőbe, és jól megnéztük az útközben talált madártollat. Milyen tökéletes, mondta. Mint az a kis virág az árokban. És az angyalok, ahogy kacagnak ránk.

Kiskanállal majszolom a lekvárt, de a fülét még az üvegben hagyom. Gondosan visszazárom a tetőt, hogy legközelebb is csak késsel tudjam kinyitni. Mert fogy a nosztalgia, és már csak három üveg befőzött nagymama maradt.

Egy tavaszi délután

Azon az esővel pöttyözött tavaszi délutánon jöttem rá, hogy lakik bennem valami. Hallottam, ahogy közlekedik, keskeny végtagjaival óvatosan mászott fel bordáimon, hogy megölelje a tüdőmet. Épp cigarettáztam, így szinte éreztem, ahogy saját kis légzőszervei a gomolygó füsttel küszködnek, ujjacskái görcsösen mélyednek a puha kátrányos szervbe. Rájöttem, ő az, aki éjszakánként, ha eszébe jut, csomót köt a húgyvezetékemre, hogy ne kelljen kimennem pisilni. A szemem alatt alszik, a reggeli táskák testének bevetetlen türemkedései.

Néztem az aszfaltot mintásra nedvező csapadékot, és azon gondolkodtam, vajon fáj-e neki néha az élet idebent, mondjuk amikor megfordul a perisztaltika az alkohol miatt, vagy szabályozhatatlanná válik a fűtés a láztól. Messzire pöcköltem a csikket, hagytam, hogy néhány hűvös csepp a bőrömrre csapódjon, és elhatároztam, ezentúl jó leszek hozzá. Kedveskedni akartam neki, ezért tejszínhabot nyomtam az orromba. A szájüregemből amúgy se venne el semmit. Éreztem, ahogy megindul, légcsövemen kapaszkodik felfelé. Próbáltam megállni, hogy ne köhögjem fel, még levegőt is alig vettem, meg ne fázzon a huzatban. Csak nyeltem párat, hogy fáradt testét masszírozza a gyomrom felé vándorló dudor. Hamar feljutott orromig, vígan majszolta a neki szánt édességet. Mikor végzett, bőfögött halkán egy cukorillatút, majd kidugta fejét bal orrlyukamból.

– Rájöttél, hogy itt vagyok, többé már nincs szükséged rám – mondta vékonyka hangján.

– De szükségem van rád. Most, hogy tudok rólad, jó leszek hozzád, holnap gumicukrot dugok majd az orromba, holnapután epret, azután meg, ha gondolod, marcipánt, és talán a cigiről is leszokok majd. Készíthetsz hárfát a hangszálaimból, megengedem, hogy kedvedre gyurmázz a májjammal.

– Mennem kell – mondta még utoljára, majd megragadott és kitépett egy orrszört. Kitűszentettem. Apró kis teste teljesen szétkenődött a konyhapulton, mosogatószivaccsal kellett letörölnöm azt, aki bennem lakott. Tekertem még egy szívni valót, majd kimentem a zuhogó esőbe cigizni. Azon a szörnyű tavaszi délutánon jöttem rá, hogy egyedül vagyok.

Farkas Gábor

Vers-idő

Harangzúgás ismétlődése –
mikor a hangok összeérnek
(mint a fiókákkal telt fészek).
Újrakezdeni mégis – mégse –,

és szonetté dermed az idő –
néhány szónyi, lusta tettetés,
összesűrűsödő mintha, és
sóhajtásnyi, éles levegő.

És már nem én, csak a néhai
önmagam szavait hallani:
mint madár, mint harang, mint fészek,

mint idő, mint mégis – úgy élek.
Mint cserép a tetőléceken,
a verset szavakkal elfedem.

onnan

Azért néha imádkozol,
békét így teremtesz talán
a bibliai szó jogán,
hátha a fény hozzád hajol.

Hátha – de ez se vigasztal,
már semmi – a költészet sem,
az állandósult véletlen,
a néha terített asztal,

a köszöntők, meghívások,
a vállon veregetések –
a szorítóan kemények...

Mindez csak sejthető indok:
minden hangot *ide* szának,
s megváltást *onnan* remélek.

Bakonyi Péter

Anyám fogadott anyja

Hogy szakállától én is szúrósabb lettem,
nem éreztem még akkor, évei érve alatt,
hisz' majd' száz éves volt, mikor születtem.
Egy tót nótával még adósom is maradt...

Kisonokám! – így mondta, o-val. Nevettük.
De hogy nekünk egy se jutott a „nagyokból”,
(megértettük már, mely súlyos, nagy okból),
a négy öreg helyett egy vént szerettünk.

Kisonokám! Ne feledd, mire születél!
De hát, mégis, mire születtem volna,
Nagymama? Most már kérdeném,
és néha látom is, mintha visszaszólna...

Kérdezz, fiú! A titok egyszerre serkent,
mint a hit, és mint a hit, bilincsekbe ver,
nem alszik többet mélyen, aki felkent
lesz, s nyughatatlanná válik, aki kérdezni mer.

Kérdeznék, mert megidősödvén, újra merek,
de félek, a választól elkezdenék félni!
Hogy lesznek állattá korábban emberek,
Nagymama? Biztos akarnál erről beszélni?

Inkább pár könnyűt kérdenék tőle,
mint: kolera, vérvád, első világháború,
szerelem. Hogy emlékszik a legelsőre?
Ezernyolcszázkilenvenötben lett nagykorú.

De kérdezhetném a Kölcsey-házról
is, ahol világra jött: hírnév vagy teher volt?
Vagy a millenniumról, királyavatásról.
Volt-e, hogy nevetett, mikor zokogott?

Vagy inkább meséltetném a dédanyámról,
kinek barátja volt? De mi hasznom lenne
pár árva szóból most, hogyha felelne?
Semmi talán, de meg nem tudhatom mástól

már, mire születtem. Apám-anyám, néném-
bátyám nincs, se olyan vén komám,
aki válaszolhatna, ha sírva kérném
is, magam feleljek hát magamnak ostobán?

Mire születtem? Mire megszülettem,
eldőltek mind e nemzet sorskérdései,
s a gépnek, melynek én is csavarja lettem,
nem maradtak már betömetlen rései.

Veletek együtt voltam egy szereplő:
veled, aki hitted, s aki sehogy se gondolta,
veled is. Mindegy, volt-e kezedben ostor, gyeplő:
lásd, mindőnknek ugyanaz lett a sorsa.

Veled, ki úgy hitted: másképpen lesz végre,
veled, ki most hiszi, hogy akkor másképp vélte,
és vele, aki helyettem s helyetted is félt,
míg tűzhelyet, családot másoknak remélt.

Húsz évvel elébb kellett volna születnem?
Már rég nem élnék. Vagy inkább hússzal később?
Még azt se tudnám, hogy mi lettem,
nem hogy még azt is: mire! Későn

vagy korán, az átka, hogy nem tudhatod
meg, másnak e tájék épp **most** mit jelent,
mert másra át sosem ruházhatod
ezt a rád kiszabott, egyszemélyes jelent.

Mire születtem? Anyám fogadott anyja
a kérdésre, látod, megtanított,
s válaszként átadta volna még a titkot
is, ha sorsa száz éven túl is élni hagyja.

Hogy sosem ettem meg a csokoládét,
amit adott? Igaz: mert öreg szaga volt,
de mikor hozott anyánknak Cikória-kávét
néha, csend lett nálunk, mert olyankor dalolt...

Mégis adósom maradt egy tót nótával,
mivel egy nap, mikor épp húsz éves lettem,
elment, s száz év kevert magyar porával
együtt eltemettük, mire észrevettem.

Kisonokám! – indultam Pestre. – Írsz? Mikor látlak?
Nemsoká – hazudtam akkor, ó jaj, milyen régen.
Nagyon, nagyon lassan szárad meg az emlék tintája
egy soha meg nem írt köszönő levélen.